

under Kjølelivets klare Sommerstof, var imidlertid gaaet hende ganske nær og sagde nu med halv Stemme, for at Veninden ikke skulde høre det:

„Det er meget betænksomt af Dem, Frøken Salomon, at De altid tager en Sauvegarde med Dem. De er virkelig saa forførende i den Dragt der, at — —.“

Han fik ikke talt ud.

„Olga,“ sagde Nannny vendt mod Veninden. „Nu gaar vi. Hr. Dyhring begynder at blive upassende ... Tjenerinde!“

Hun trak med to Fingre ud i sit Kjøleskørt og nejede. Saa gik hun stoltserende ud af Stuen med Armen om sin Ledsagerskes Liv.

Men i Døren standsede hun, saa sig tilbage over Skuldren og sagde:

„Er det altsaa en Aftale, at vi mødes Klokken syv ved Klampenborgstationen? ... Men det vil jeg sige Dem, at dersom De sladrer af Skole og fortæller Mama, at vi har været heroppe, saa siger jeg, at De lyver, og saa faar De aldrig mere Lov til at kysse mig — undtagen paa Munden.“

„Men Nanny, du er dog helt tosset idag,“ hviskede Veninden, idet hun skyndsomst trak hende med sig.

Mens Dyhring nød sit ensomme Maaltid, tømte han et Par Gange tankefuldt sit Sherryglas og sank hen i alvorlige Betragtninger. Den unge Levemand var i den sidste Tid begyndt at beskæftige sig med Ægteskabsplaner. Han havde en Dag sammentalt Summerne paa sine løbende Veksler og var kommen til det Resultat, at han ikke længer turde opsætte at gøre et godt Parti. Af de forskellige unge Rigmandsdøtre, overfor hvem han i den Anledning havde indledet et noget skødesløst Kurmageri, var Nanny Salomon ikke netop den guldvægtigste og derfor heller ikke den, han hidtil nærmest havde haft i Kikkerten. Derimod var hun ubetinget den smukkeste, den kvikkeste, den dristigste, kort sagt den, der mest lignede den Slags Kvinder, han holdt af at omgive sig med.

Men nu ringede det igen paa hans Dør. Og skønt han havde givet Husholdersken strenge Ordre til ikke at indlade andre